# Chương 24: Thắng lợi thuộc về nhân dân Ant

Vương Trung nhìn khán đài của hoàng thất, kỳ thật chủ yếu là Olga, nhưng mà Olga đang đỡ phụ thân nàng, thoạt nhìn giống như là nhìn Sa Hoàng một cái.

Vương Trung nói tiếp: "Có lẽ có người đã biết, tôi và Ivan là anh em tốt mặc chung một quần. Ở học viện quân sự, chúng tôi cùng trêu cợt giáo sư, cùng nhau thi đếm ngược, tôi đếm ngược thứ nhất, hắn đếm ngược thứ hai.

"Chuyện hoang đường chúng tôi cùng nhau trải qua, ba ngày ba đêm cũng nói không hết. Tôi vô cùng hiểu rõ người anh em của mình. Mà Sa Hoàng bệ hạ hơn phân nửa không hiểu rõ hắn."

Lời này vừa ra, toàn trường xôn xao.

Vương Trung phớt lờ phản ứng của những người khác, tiếp tục nói: "Anh ấy quả thật rất dũng cảm, anh ấy đã anh dũng hy sinh cho tổ quốc. Khi tôi xuất phát từ Agasukov, đến Olaci ngăn chặn quân địch, anh ấy đến tiễn tôi, lúc ấy anh ấy bảo tôi chăm sóc tốt em gái của chúng tôi, Olga công chúa.

"Bây giờ nghĩ lại, lúc đó anh ấy đã có ý muốn chết. Nhưng nếu các vị muốn nói, anh ấy khẳng khái hy sinh như vậy, là bởi vì anh ấy là hoàng thái tử, bởi vì anh ấy là quý tộc trong quý tộc, vậy tôi với tư cách là bạn tốt nhất của Ivan, là người anh em hiểu rõ gốc gác nhất, là người đầu tiên không đồng ý!

"Đây là sự sỉ nhục đối với anh ấy!

"Vì sao ư? Quý tộc nhất định dũng cảm sao? Tôi ở thôn Cao điểm Peniye, quý tộc địa phương đã chạy mất tăm, không chỉ như thế, còn để lại một con chó trung thành, không cho chúng tôi vào nhà máy rượu của hắn ta lấy rượu mạnh làm bom xăng!

"Ở Loktev, các quý tộc cũng chạy biến mất, nếu như bên cạnh mọi người có người từ chiến trường trở về nghỉ phép, hỏi họ một câu, nhất định sẽ nghe thấy hàng loạt câu chuyện các quý tộc tè ra quần chạy trốn!

"Quý tộc nhất định sẽ dũng cảm sao? Vớ vẩn!

"Dũng cảm chân chính, là hàng triệu triệu người dân bình thường. Ở Cao điểm Peniye, pháo thủ trong tổ xe của tôi, trước khi hy sinh đã đưa cho tôi một lá thư, muốn tôi gửi cho mẹ anh ấy.

"Tôi đã gửi, bà lão ấy bình tĩnh hỏi tôi, là con trai nào đã hy sinh. Ba người con trai của bà ấy đều đã ra chiến trường, đều có thể hy sinh, ngay cả bản thân bà lão ấy, bây giờ cũng ở lại Agasukov.

"Tôi tin tưởng bà ấy sẽ dùng phương thức của mình đấu tranh với quân xâm lược đến giây phút cuối cùng!

"Ở Loktev, tôi bị bao vây, tất cả vũ khí đều bị quân Prosen tàn ác phá hủy, chỉ có thể cầm một khẩu súng lục nhỏ trốn dưới gầm xe tăng, chuẩn bị liều chết!

"Lúc này, là hàng triệu triệu người dân bình thường lao ra, tiêu diệt quân Prosen, kéo tôi ra khỏi gầm xe tăng!

"Chẳng lẽ mỗi người bọn họ đều là hoàng tử sao?"

Hồi âm vang vọng khắp quảng trường.

"Không! Họ là nữ công nhân nhà máy dệt, là công nhân cơ khí của nhà máy máy kéo, là công nhân vắt sữa của trang trại, là người lái máy cày, là nông dân, là ngư dân!

"Nếu phải khái quát một điểm chung về thân phận cho họ, đó chính là, tất cả đều là một phần của nhân dân Ant!

"Những người bình thường này, nhận thức được một điều, không chiến đấu sẽ bị diệt vong! Họ ý thức được nếu không chiến đấu, quân địch không chỉ sẽ giết chết họ, còn có thể giẫm lên xương cốt của họ mà nói: Xem, đây là nô lệ!

"Cho nên họ đã bộc lộ ra lòng dũng cảm kinh người!

"Chính nhân dân Ant dũng cảm đã ủng hộ tôi, để cho tôi chiến đấu đến ngày hôm nay! Còn người anh em tốt của tôi, cùng với cha tôi, sở dĩ họ dũng cảm, chỉ là bởi vì họ là một phần của nhân dân Ant!"

Vương Trung nói xong lập tức phát hiện, hình như có chút gượng ép.

Quả nhiên mình không am hiểu diễn thuyết.

Vào lúc này thì dùng khí thế để lấp liếm cho qua vậy!

Vương Trung: "Họ là những người con của đất mẹ Ant, họ lớn lên bằng lương thực được trồng trên mảnh đất này, họ không thể khoanh tay đứng nhìn trước sự tàn bạo của quân xâm lược Prosen!

"Cho nên họ đã anh dũng hy sinh, cùng với hàng triệu triệu người dân Ant bình thường!

"Những người hy sinh cùng họ, có thể tên tuổi sẽ không được lưu truyền, bởi vì tất cả tài liệu của Tập đoàn quân Tây Nam đều đã bị tiêu hủy!

"Nhưng họ vẫn lựa chọn tiến về phía trước không chút do dự! Chiến đấu! Vì không trở thành nô lệ! Không trở thành nô lệ!"

Vì quá kích động, Vương Trung thậm chí có chút lạc giọng, anh dừng lại, để cổ họng nghỉ ngơi một chút.

Vài giây sau anh lại mở miệng: "Tôi là bạn thân của Ivan Nikolayevich Antonov, không, là anh em, tôi vô cùng đau buồn. Cũng như vậy, là con trai của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, tôi cũng vô cùng đau buồn.

"Những ngày qua, ở trong phòng trò chơi của Ivan ở Cung điện mùa hè, ở trong thư phòng của trang viên Rokossovsky, tôi luôn nhớ về những kỷ niệm đã qua, nhớ về dung mạo của người đã khuất.

"Nhưng tôi biết, không chỉ mình tôi đau buồn. Đã có hàng trăm nghìn người hy sinh, tương lai còn có thể có hàng trăm nghìn thậm chí là hàng triệu người hy sinh. Nỗi đau buồn sẽ lan rộng khắp các ngọn núi và dòng sông, khắp rừng rậm và hồ nước của Ant!

"Nhưng chúng ta vẫn phải chiến đấu! Không phải vì những huân chương, những vinh quang! Mà là vì một ngày nào đó, mảnh đất này sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau nữa."

Vương Trung nhìn thấy Olga đang cố gắng lau nước mắt, còn trên khán đài bên kia, Lyudmila cũng khóc không thành tiếng.

Anh bình phục lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Vừa rồi, tùy viên quân sự John Wick của Hợp chủng quốc có hỏi tôi, triển vọng của cuộc chiến này như thế nào, tôi nói chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng.

"Tôi nói như vậy không phải vì tôi là người lạc quan.

"Tôi có ba lý do.

"Thứ nhất, chúng ta có thiên thời địa lợi. Đây là quê hương của chúng ta, không ai hiểu rõ nó hơn chúng ta. Chúng ta biết khi nào nó sẽ biến thành một bãi lầy chết tiệt, chúng ta biết khi nào tuyết rơi dày đến ngang eo!

"Chúng ta quen thuộc từng con đường mòn, từng bãi lầy. Còn quân địch thì hoàn toàn mù tịt về những thứ này! Bọn chúng vừa mới tiến vào đất nước của chúng ta, đã bị tắc đường vì không quen đường sá! Tôi có thể đánh cho bọn chúng một trận tơi tả ở Cao điểm Peniye, chính là bởi vì trọng pháo của bọn chúng bị kẹt lại phía sau không lên được!

"Chỉ cần nhìn qua xe tăng của Prosen, tôi đã biết là chúng không thể di chuyển trong bùn lầy, bởi vì bánh xích của chúng quá hẹp. Hãy nhìn bánh xích rộng của xe tăng của chúng ta, giống như bàn chân to của các cô gái, được thiết kế để chạy trên mảnh đất lầy lội này!

"Thứ hai, chúng ta có nhân hòa. Quân Prosen đang tàn sát khắp nơi, nhưng bọn chúng sẽ sớm nhận ra, không thể giết hết thường dân ở vùng chiếm đóng, bởi vì Ant quá rộng lớn, chỉ dựa vào dân số của Prosen thì không thể lấp đầy vùng đất hoang dã của Ant. Giết hết người, bọn chúng sẽ không còn ai để bóc lột nữa.

"Đến lúc đó, đường tiếp tế của bọn chúng sẽ không thể vận chuyển, đường sá không ai sửa chữa, đường sắt không ai bảo trì và vận hành! Không, bọn chúng không thể giết hết người Ant trên mảnh đất Ant.

"Nhưng chỉ cần bọn chúng không giết hết, du kích sẽ xuất hiện ở khắp mọi nơi mà bọn chúng chiếm đóng! Ở trong lều vải của Kazaria, ở trong rừng rậm của Livonia, ở trên vùng băng giá của Novgorod!

"Bọn chúng sẽ sớm rơi vào trạng thái hoang mang lo sợ, chỉ cần ở trên đất Ant, bọn chúng sẽ không bao giờ được ngủ yên!

"Còn ở phía trước mặt bọn chúng, quân đội của chúng ta sẽ liên tục xuất hiện! Cho dù bọn chúng có tiêu diệt được ba triệu, thậm chí bốn triệu quân thì sao? Sẽ có sáu triệu, thậm chí bảy triệu quân xuất hiện!

"Hơn nữa, theo thời gian, chúng ta cũng sẽ học được cách thức chiến tranh, chúng ta sẽ giống như bọn chúng, tinh thông nghệ thuật chiến tranh! Đến lúc đó, tỷ lệ trao đổi thương vong mà bọn chúng vẫn tự hào, cũng sẽ trở nên vô nghĩa! Chúng ta sẽ từng bước, từng bước tiêu diệt bọn chúng, giành lại từng tấc đất đã mất!

"Thứ ba! Quân Prosen quá tự đại, bọn chúng đã gây ra quá nhiều kẻ thù! Ở những quốc gia mà bọn chúng đã chinh phục, ngọn lửa kháng chiến sẽ không bao giờ tắt.

"Tướng quân De Gaulle của nước Pháp tự do đang chiến đấu! Liên hiệp Vương quốc đang chiến đấu! Chỉ cần Ant và Liên hiệp Vương quốc hợp lực, quốc lực đã gấp nhiều lần Prosen! Chưa kể bên kia đại dương, còn có một Hợp chủng quốc đang theo dõi! Sẽ có một ngày, họ cũng sẽ tham gia cuộc chiến này!

"Lực lượng chính nghĩa của toàn thế giới sẽ sát cánh cùng với nhân dân Ant dũng cảm!

"Tất nhiên, chỉ cần hai lý do đầu tiên, đã đủ để cho chúng ta đánh bại quân Prosen! Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ tiến vào Prosenia, thủ đô mà bọn chúng vẫn tự hào, kề lưỡi gươm phán xét lên cổ họng của tên hoàng đế Prosen ngạo mạn kia!

"Prosen nhất định sẽ diệt vong! Nhân dân Ant dũng cảm, nhất định sẽ chiến thắng!

"Ura!"

Vương Trung nắm chặt tay phải, giơ cao lên.

Mọi người đồng thanh hô vang: "Ura!"

Dường như cả thành phố đều đang hô vang: "Ura!"

Từng đợt sóng "Ura" vang lên, xé toạc bầu trời.

Tiếng gầm của hàng vạn người hợp lại thành một cơn sóng âm thanh khủng khiếp khiến bê tông cốt thép cũng phải rung chuyển, giống như thiên quân vạn mã đang lao nhanh trên mặt đất.

"Ura!"

Đại Mục thủ Belinsky đứng dậy, cùng hô vang theo.

Các tướng lĩnh trên khán đài nhìn nhau.

Thượng tướng Tuganev là người đứng dậy đầu tiên, sau đó các đại tướng và nguyên soái mới lần lượt đứng dậy.

Sa Hoàng bệ hạ được con gái dìu đỡ, nhìn quang cảnh trước mắt, vẻ cố chấp và điên cuồng trên mặt đã biến mất, thay vào đó là sự hoang mang và kinh hãi.

Còn Olga thì lại nhìn tất cả với vẻ ngạc nhiên thích thú, như thể vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

————

Vị tùy viên quân sự John Wick của Hoa Kỳ thầm líu lưỡi: "Ngôi sao chiến thắng... Có vẻ như tôi nên trở về Mỹ rồi, không biết tàu thủy hơi Frunze khởi hành đi San Francisco còn hoạt động không."

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

# Chương 25: Trở về Shostka

Ngày 20 tháng 8, hai ngày sau lễ quốc tang, Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Vương Trung vừa bước vào tòa nhà Cục Quân giới, đã nhìn thấy mấy người đang thay biển hiệu của Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Dự bị.

Anh dừng lại, nhìn họ treo tấm biển mới lên: Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Tây Nam.

"Nơi này đổi thành Bộ Tư lệnh Hậu cần Tập đoàn quân Tây Nam rồi, vậy Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Dự bị thì sao?" Vương Trung không nhịn được hỏi.

"Vẫn ở đây, Tập đoàn quân Dự bị và Tập đoàn quân Tây Nam đã hợp nhất, toàn bộ công tác hậu cần do Trung tướng Chekhov phụ trách." Người trung úy đang thay biển hiệu trả lời, nói xong mới nhìn Vương Trung một cái, sau đó giật mình, đứng nghiêm chào: "Tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung: "Được rồi, đừng căng thẳng, đừng có gọi Ura nữa, tôi nghe mọi người gọi Ura đến phát ngán rồi."

Đó là sự thật, bây giờ dường như cả thành phố đều biết anh, hơn nữa, ai nhìn thấy anh cũng đều trở nên phấn khích lạ thường.

Bài diễn văn trong lễ quốc tang, dường như đã được phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới, và người dân Yekaterinburg, bất kể già trẻ lớn bé, đều

tụ tập dưới những chiếc loa phóng thanh khổng lồ để nghe toàn văn bài diễn văn.

Hiện tại, Vương Trung chính là nhân vật nổi tiếng nhất Yekaterinburg, hắt hơi một cái cũng có thể trở thành chủ đề nóng trên mạng xã hội - tất nhiên là thời đại này không có mạng xã hội, đây chỉ là một cách nói ví von.

Người trung úy treo biển hiệu phấn khích hỏi: "Tướng quân có thể cho tôi xin chữ ký không?"

Vương Trung: "Được thôi, nhưng cậu phải hứa với tôi là không được tiết lộ, không được đi khắp nơi nói 'Rokossovsky đã đến đây', thì tôi sẽ ký."

"Tôi hứa."

Mười mấy giây sau, Vương Trung trả lại cuốn sổ ghi chép đã được ký tên cho người trung úy, đi thẳng vào trong.

Kết quả là anh vừa đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng ai đó hít một hơi lạnh, rồi tiếng tài liệu rơi xuống đất: "Tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung thở dài.

20 phút sau, Vương Trung mới có thể đẩy cửa văn phòng Tư lệnh Hậu cần.

Trung tướng Chekhov liếc nhìn anh: "Cậu đừng có tỏ vẻ khó chịu như vậy, đó là nhiệm vụ của cậu, còn hơn là để mọi người nhớ đến việc hiện tại vẫn còn hàng trăm nghìn quân đang bị bao vây bởi quân địch. À, còn một tin xấu nữa, Tập đoàn quân phía Bắc đã bị đánh tan, Tập đoàn quân St. Andrewsburg của Đại tướng Gorky đã giao chiến với quân địch trên toàn tuyến."

Vương Trung: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

"Đại tướng Gorky đang dựa vào địa hình phức tạp để phòng thủ, hiện tại có vẻ như cuộc tấn công của quân địch đang gặp khó khăn. Chết tiệt, tôi chỉ là một tên Tư lệnh Hậu cần, nói với cậu mấy chuyện này làm gì, cậu muốn tìm hiểu tình hình chiến trường thì đến Bộ Tham mưu tìm Thượng tướng Tuganev ấy. Cậu đến đây là muốn gì?"

Vương Trung: "Ông đã hứa là sẽ cung cấp xe tải và máy kéo cho tôi, nhưng vẫn chưa đủ."

"Bởi vì số lượng đó là không đủ. Tôi đã cố gắng hết sức để điều phối cho cậu rồi."

Vương Trung: "Tôi đã xin Giáo hội điều 3.000 lái xe đấy! Mặc dù nhiều người trong số họ vẫn đang được đào tạo, chưa thể ra chiến trường. Đến lúc đó họ đến mà không có xe để lái thì lãng phí lắm."

Trung tướng Chekhov: "Không lãng phí đâu, toàn tuyến chúng ta đang thiếu xe trầm trọng, Cục Quân giới đang dồn toàn lực sản xuất xe tăng."

Vương Trung: "Vậy còn chuyện các đơn vị xe tăng đang thiếu bộ binh..."

"Chuyện đó thì tôi không quản lý được, tôi đã nói là tôi chỉ phụ trách vật tư, nếu cậu nói là các đơn vị bộ binh thiếu súng máy thì tôi có thể giúp, cậu nói đơn vị nào thiếu thì tôi sẽ cấp thêm cho đơn vị đó. Ví dụ như lần trước cậu nói là Sư đoàn 51 của Kashukhov, đơn vị đang đóng giữ bến phà ở hạ lưu của cậu, thiếu súng máy, tôi đã cấp thêm cho họ 200 khẩu.

"Nhưng nếu cậu muốn tôi cấp thêm bộ binh cho các đơn vị xe tăng thì tôi không làm được. Cậu hiểu không? Tôi không có quyền hạn đó. Cậu chỉ có thể kiến nghị lên cấp trên, viết báo cáo kinh nghiệm tổng kết. Tôi có một gợi ý cho cậu, hãy gửi báo cáo kinh nghiệm tổng kết cho Thái nữ Olga, biết đâu một ngày nào đó, kiến nghị của cậu sẽ được thông qua."

Vương Trung: "Tôi đã gửi rồi."

Chekhov giơ hai tay ra: "Vậy thì hết cách rồi."

Vương Trung gãi đầu: "Nếu đã không đủ xe, vậy ông cấp cho tôi thêm la, ngựa đi!"

"Không được." Chekhov từ chối thẳng thừng.

Vương Trung: "Không được, sao lại có thể trực tiếp như vậy chứ? Lần này ông không định chỉ cho tôi một vài mẹo nhỏ sao?"

"Nếu cậu hỏi là có được hay không, thì câu trả lời là không được, bởi vì sư đoàn của cậu là sư đoàn cơ giới, không thể có la, ngựa, theo quy định, điều đó sẽ ảnh hưởng đến khả năng cơ động của sư đoàn cơ giới. Còn nếu cậu muốn biết mẹo nhỏ, thì quả thật là có đấy. Cậu hãy nghĩ xem, thân phận của cậu là gì, thân phận của anh trai cậu là gì."

Ban đầu Vương Trung không hiểu, nhưng rất nhanh sau đó đã bừng tỉnh: "Ý của ông là, tôi có thể tự mình tổ chức đoàn vận chuyển bằng la, ngựa đến tiền tuyến?"

"Tôi có nói vậy đâu. Nhưng cậu nghĩ mà xem, một vị đại quý tộc đầy nhiệt huyết, tự mình tổ chức đoàn vận chuyển chi viện tiền tuyến, chẳng phải là chuyện bình thường sao."

Vương Trung vỗ đùi, Đế quốc Ant lấy hình ảnh chim đại bàng hai đầu làm biểu tượng, suy ra cũng có liên quan đến La Mã, mình là quý tộc thì cung cấp la, ngựa để chi viện tiền tuyến là chuyện đương nhiên!

Anh lập tức đứng dậy, định rời khỏi Bộ Tư lệnh, Trung tướng Chekhov lên tiếng: "À đúng rồi, cậu có thể ký tên cho tôi được không? Con trai tôi rất muốn xin chữ ký của cậu."

Vương Trung ngạc nhiên: "Ông có con trai sao?"

"Sao, trông tôi không giống người đã có con trai sao? Nhanh lên, ký tên cho tôi đi."

————

Ngày 25 tháng 8, ga xe lửa Yekaterinburg.

Vương Trung đứng ở ga hàng hóa, nhìn đoàn người của mình, được tập hợp từ những người tị nạn, lên tàu.

Trang trại của gia đình anh đã cung cấp phần lớn số la, ngựa cho đoàn vận chuyển này, còn những người tị nạn tham gia đoàn vận chuyển chủ yếu là phụ nữ trung niên, những người đã được truyền cảm hứng sau khi nghe bài phát biểu của Vương Trung.

Họ đã gửi con cái của mình đến các cơ sở giáo dục và chăm sóc tập trung, còn bản thân thì tham gia đoàn vận chuyển. Các cơ sở giáo dục và chăm sóc trẻ em này là do Vương Trung yêu cầu Mikhail thành lập, người quản lý và chăm sóc bọn trẻ đều là những nữ phục vụ lâu năm của gia tộc Rokossovsky.

Vương Trung đã xin cho họ thân phận công nhân được thuê từ Thượng tướng Tuganev, họ được phát đồng phục và được trợ cấp hàng tháng.

Như vậy, vấn đề thiếu hụt khả năng vận chuyển hậu cần của quân đội đã được giải quyết.

Lúc này, những người công nhân mặc đồng phục đang đuổi la, ngựa lên các toa tàu.

Ngoài các toa xe chở người và toa xe chở động vật của đoàn vận chuyển, trên đoàn tàu còn có 8 toa xe bệ phẳng.

Ba toa trong số đó dùng để chở xe tăng T-34 vừa được sửa chữa xong, một toa chở chiếc xe tăng dùng cho lễ duyệt binh mới được xuất xưởng, bốn toa còn lại chở đầy pháo chống tăng tự hành ZIS-30 vừa mới được sản xuất.

Thoạt nhìn, pháo chống tăng ZIS-30 trông giống như một chiếc máy kéo được gắn thêm một khẩu pháo lớn.

Chỉ cần nhìn vẻ ngoài của nó cũng đủ biết nó là sản phẩm được sản xuất trong tình trạng cấp bách.

Nhưng Vương Trung không hề ghét bỏ nó, thậm chí anh còn muốn có thêm nhiều pháo ZIS-30 hơn nữa. Khi chơi game "World of Tanks", anh rất thích lái chiếc xe tăng này, nó là nỗi khiếp sợ của những người chơi mới.

Điểm đáng tiếc duy nhất là nó không đủ nhỏ, khi sử dụng, nó không thể linh hoạt bằng chiếc M56 nhỏ bé.

Đợi đến khi đến Shostka, Vương Trung nhất định sẽ dạy cho các đơn vị trực thuộc cách sử dụng thứ vũ khí lợi hại này. Đặt mìn, phục kích, bắn xong là chạy, thật là thú vị.

Anh đang giám sát các lái xe được điều động từ Giáo hội lái xe tăng lên toa xe bệ phẳng thì một người đàn ông mặc vest, đi giày da và một người đàn ông đeo máy ảnh xuất hiện.

"Xin hỏi, ngài có phải là Tướng quân Rokossovsky không?" Người đàn ông mặc vest hỏi, giọng nói của ông ta khi nói tiếng Nga rõ ràng có chút lạ.

"Đúng vậy, còn ông là...?"

"Tôi là phóng viên của tờ báo Washington Evening Star của Hoa Kỳ, chúng tôi dự định sẽ đăng tải toàn văn bài phát biểu của ngài tại lễ quốc tang một tuần trước. Ngoài ra, chúng tôi cũng muốn phỏng vấn ngài."

Vương Trung: "Bây giờ sao? Tôi sắp phải ra tiền tuyến rồi..."

Lúc này, người đàn ông cầm máy ảnh lên tiếng: "Mời ngài dịch sang bên trái một bước, tôi muốn lấy xe tăng và pháo làm nền."

Vương Trung không từ chối việc chụp ảnh, liền dịch sang trái một bước, sau đó quay đầu lại nhìn: Ồ, vừa hay che khuất khoảng trống giữa hai toa xe, toa xe phía trước chở pháo ZIS-30 nhỏ hơn, toa xe phía sau chở xe tăng T-34.

Phóng viên người Mỹ ngồi xổm xuống trước mặt Vương Trung, điều chỉnh lại góc độ một chút, tìm một góc chụp đẹp: "Mời ngài đừng cười."

"Không cười sao?"

"Đúng vậy, hãy giữ vẻ mặt nghiêm nghị, như vậy sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn với những chiếc xe tăng và pháo phía sau."

Ngay sau đó, phóng viên ảnh bấm máy, đèn flash lóe sáng, đồng thời tỏa ra một làn khói trắng.

Đèn flash của thời đại này đều như vậy.

Phóng viên ảnh: "Rất tuyệt, tôi nghĩ bức ảnh này có thể giúp tôi giành giải Pulitzer, Mike à."

Phóng viên viết bài tên Mike nói: "Ngài thấy đấy... Nếu ngài có đủ danh tiếng ở Hoa Kỳ, một số việc có thể sẽ phát triển theo hướng có lợi cho tổ quốc của ngài."

Vương Trung: "Được rồi, tôi đồng ý phỏng vấn. Như vậy đi, hai vị hãy lên tàu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Chuyến tàu này sau khi đến Shostka dỡ hàng xong sẽ quay trở lại Yekaterinburg. Đến lúc đó, hai vị có thể đi cùng chuyến tàu này."

Phóng viên: "Cũng được."

Lúc này, Lyudmila xuất hiện: "Lần này không có toa xe bọc thép, họ đã đặc biệt bố trí một toa xe chở khách cho chúng ta, tôi có mang theo trà ngon và bánh ngọt từ trang viên."

Chưa đợi phóng viên Mike trả lời, phóng viên ảnh đã nói: "Mời phu nhân khoác tay tướng quân."

Lyudmila ngạc nhiên: "Hả?"

Phóng viên ảnh: "Ở Hoa Kỳ hiện tại chưa có nữ quân nhân, hơn nữa phu nhân lại xinh đẹp như vậy, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích."

Mike cười gượng: "Đúng vậy, họ nhất định sẽ thích, một người đẹp, một vị tướng tài ba, và những chiếc xe tăng hùng vĩ phía sau, ôi, họ sẽ phát cuồng vì những thứ này. Nếu phu nhân mặc váy ngắn, họ sẽ càng thích hơn."

Lyudmila nghiêm nghị nói: "Tôi là chiến sĩ, tôi phải mặc quần giống như các chiến sĩ nam."

Một lát sau, bức ảnh thứ hai được chụp xong, nhưng lần này phóng viên ảnh không nhắc đến giải Pulitzer nữa.

Vương Trung trêu chọc: "Sao vậy, Lyusha của tôi không thể giúp anh giành giải Pulitzer sao?"

Phóng viên ảnh chỉ cười mà không nói.

Lyusha lên tiếng: "Chúng ta lên tàu thôi, toa xe ở bên kia."

————

"Toa xe chở khách" mà Ban Điều hành Ga xe lửa bố trí cho Vương Trung, là một toa xe VIP cực kỳ sang trọng.

Chiếc bàn làm việc trong toa xe, trông còn sang trọng hơn cả chiếc bàn làm việc của lão Công tước trong trang viên Rokossovsky gấp trăm lần.

Phía sau bàn làm việc còn treo một tấm khiên, trên tấm khiên có hình ảnh chim đại bàng hai đầu.

Vương Trung nhìn thấy toa xe, ngạc nhiên thốt lên: "Cái gì vậy? Họ đưa cả toa xe dành cho Sa Hoàng bệ hạ cho tôi sao?"

Chưa kịp để anh khen ngợi, phóng viên ảnh đã nói: "Ngài có thể ngồi vào bàn làm việc, tạo dáng như đang ký tên vào văn bản được không?"

Vương Trung: "Không được, không được, như vậy sẽ gây hiểu nhầm."

"Nhưng độc giả của chúng tôi thích những thứ như vậy."

Vương Trung đành phải ngồi vào bàn làm việc, làm ra vẻ đang ký tên vào văn bản.

Lúc này, Nelly từ toa ăn đi tới, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người lạ mặt, cô khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì.

Mike kinh ngạc thốt lên: "Cuộc sống của ngài ở tiền tuyến phong phú thật đấy."

"Nelly là lính hậu cần của tôi."

Vương Trung vừa giới thiệu xong, phóng viên ảnh đã ngồi xổm xuống trước mặt Nelly, chụp một bức ảnh: "Tuyệt vời, chiếc mũ thủy thủ, bộ trang phục hầu gái, cộng với vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, độc giả của chúng tôi sẽ rất thích."

Gu của độc giả các anh đúng là kỳ lạ!

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên từ phía trước.

Phóng viên Mike lại mở sổ tay ra: "Chúng ta có thể bắt đầu phỏng vấn được chưa?"

(Hết chương)